

2002

דובק רויאל

20 סיג.
81 אג.

תערובת חדישה:
"TOASTED"

פרסום ל ר יתקבסו

המים הקרויים «מיץ»

...ערך הסירופ קטן עוד מערך המיץ, בקיוסקים לוקחים מיץ, מוסיפים לו 60% סוכר ואחר כך מדללים על ידי הוספת מים, המשקה מתוק לחיך, אך מיץ כמעט ואין בו, אומרת הגב' סאמיש.

לפי תקן בן שבע שנים של מכון התקנים, חייב המשקה הקל להכיל עשרה אחוזים מיץ טבעי. כן מכיל המשקה הקל חומצת לימון, מלחים, חומר משמר, צבע מאכל, חומר נותן ריח, ובעיקר מים. כמה מים? יותר מ-90% המותרים, ללימון ולמלח תחליפים לטוכר, וכך להכניס יותר שבמיץ הטבעי, וכן להקונה יריגיש הבדל טעם. מים בלי שהקונה אומרים שבשיטות אנשי מכון התקנים אומרים שבשיטות הטכניות העומדות לביטחון

הישראליים שותים בקיץ מיליוני בקבוקי «מיץ». רק מעטים יודעים כי אחוז המיץ בבקבוקים אלה קטן מאוד, וערכם הקלורי מועט. ה«מיץ» יש להבחין בין מיץ, משקה קל ומסירופ. משקאות רבים ידועים על בור כ«מיץ», בעוד תוספות מיץ יודי סחיטת הפרי ללא תוספות מיץ רים מעט מאוד בארץ. מיצרים מיץ מיץ פריהדר

מתוך עתון «הארץ»
מום 12.8.1963

«אתה הופך לחבר מערכת העולם הזה רק ברגע שאתה נאסר בפעם הראשונה», נוהגים לומר אצלנו. החל בעורך הראשי וכלה באחרון הכתבים, אין איש במערכת שלא נאסר לפחות פעם אחת בעת מילוי תפקידו, ויש שנאסרו פעמיים ושלוש. השבוע נוסף לחבורה זו כתב צעיר, ש' הצטרף לעבודתנו לאחרונה. בני כהן היה אחד משלושת חברי חוליית הכיסוי שלנו, שהיתה אחראית לדיווח על ההפגנה הגדולה נגד הכפייה הדתית בירושלים, לפני שבוע (העולם הזה 1362).

הוא עבר כמה פעמים את הקווים, עמד מול תחנת הדלק של 19, ליד בתי אונגרין, כאשר ראה קצין וכמה שוטרים נספלים לאדם שעמד בשקט על המדרכה. «סתלק מכאן!» ציחה הקצין. כאשר ענה האורח שהוא ירושלמי, וזכותו לעמוד במקום, צעק הקצין: «כאן אני קובע! אתה אפס, אתה! כולכם אפסים!»

תפקידו של כתב הוא לכסות מאורעות, לא להשתתף בהם. אולם גם כתב אינו אלא

כתב כהן נדחה לתוך הניידת

בשר ודם, וצל כן פנה בנימוס אל הקצין ומחה על צורת התבטאותו. «סתלק גם אתה!» צעק הקצין. כאשר הודדה הכתב כעתונאי בתפקיד, וסירב לוון, ציחה הקצין בגסות להעלותו לניידת. שלוש שש שוטרים דחפוהו במגיניהם, העלוהו לניידת.

הכתב ביקש לראות את הקצין האחראי. הגיע מפקד המחוז, שפקד: «העבירו אותו לנפה!» גבר בלבוש אורחי ניגש לאחד השוטרים, לחש לו משהו באוזן. השוטר, כאדם שקיבל פקודה, ציחה על הכתב ל היכנס לגיפ. כאשר הוא סירב, הרים השוטר מס' 14784 את אלתו, צעק: «אני אראה לך! תעלה או שאשבור לך את הראש!» הכתב עלה לגיפ תוך מחאה. «אני מחרבן עליכם!» סיכם השוטר.

בנפה הכניסו את הכתב לקצין החקירות, שגבה ערות מן השוטר. כשהציג הכתב את תעודת-העתונאי שלו, העיר הקצין בנילול: «זה לא שווה כלום!» הכתב ביקש לדעת על מה נעצר, לא זכה לתשובה. אולם כעבור כמה דקות צילצל הטלפון אצל הקצין. הלה הקשיב, הפליט: «כן! כן!», הטיף לכתב מוסר במשך חמש דקות, ואמר לו שהוא חופשי ללכת. כך זכה עוד כתב צעיר של העולם הזה לתעודת-ההצטרפות שלו.

קשה לבוא בטענות אל השוטרים, אם היו עצבניים באותו יום. תפקידם, בין שני מחנות הששים לקרב, היה קשה ואחראי. אולם בתקריט הטיפוסית הזאת מתגלה מחלה נושנה של משטרת-ישראל: הוילול המוחלט בחופש העתונות. השוטר אינו לומד לראות בעתונאי נציג של רשות ציבורית אחרת, האחראית לדיווח על מעשיו לקהל הרחב, אלא אויב ומלשין.

אליעזר כהן

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלסון 226785, ת.ד.
136 • עזן מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, ת.א.
5 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.